Medereiziger is:

Leo Vermeulen

Reisverslag Oekraïnereis oktober 2017:

Maandagnacht 2 oktober zijn Leo Vermeulen en ik weer vertrokken naar Oekraïne,het was weer een Bathse reise. Om 2 uur zijn we op pad gegaan en op 1 benauwd moment in Oostenrijk na zijn we rond de klok van 18.00 uur in Hegyeshalom, bij Hotel Paprika aangekomen. Wanneer je op de rondweg rond Wenen komt gaat het een paar kilometer behoorlijk steil naar boven, in het begin is het een 3-baans weg, maar bijna boven wordt het weer een 2-baans. Als je normaal rijdt gaat het prima, de vrachtwagens klimmen aan de rechter kant langzaam naar boven en de personenwagens kunnen hen dan over de 2 overgebleven banen passeren, geen vuiltje aan de lucht. Een kleine 500 meter voor het einde van de klim staat aangegeven dat het weer 2-baans wordt, wij passeren nog een vrachtwagen en zijn net ter hoogte van de cabine, dus ik kan nog niet naar rechts, dan terwijl de linker rijstrook ophoud komt er een SUV met paardentrailer in mijn spiegel links. Deze had als hij zijn verstand gebruikt had achter mij moeten blijven. Echter probeert hij toch nog voorbij te komen, maar de weg houdt voor hem op en hij drukt mij naar rechts, waar geen plaats is. De vrachtwagen chauffeur is gelukkig goed wakker en speelt niet voor eigen rechter, onder luid protest gaat ook hij naar rechts en geef ik gas bij. De eikel op de linker baan verdwijnt snel uit ons gezichtsveld. Mijn hart klopt een poosje in mijn keel en ook bij Leo. We zijn door het oog van een naald gekropen. 4 Uur later staan we in Hongarije, we drinken wat en eten wat en gaan op tijd naar bed. De volgende dag loopt alles volgens plan, om 6 uur opstaan, wassen en ontbijt en tegen 8 uur weer fris achter het stuur op weg naar Budapest. Het is mooi weer, dus we genieten. Om 10.30 uur zijn we Budapest via M1, M0 en M3 gepasseerd en stoppen we bij een restaurantje om een paar bakjes koffie naar binnen te slurpen en een peuk te roken. In Sarospatak en Fulesd lossen we de goederen die voor ons een probleem aan de grens kunnen vormen en rijden om 18.00 uur de Hongaarse kant van de grens binnen. In 3 minuten zijn we deze 2 posten gepasseerd, als de Oekraïense kant ook zo meewerkt is het zo gepiept. De eerste post schrijft je kenteken en het aantal inzittenden op een klein briefje en we mogen door de hefboom rijden. Een half uur wachten en rijden later komen we bij de 2-de post. Uitstappen, paspoorten afgeven, deuren open maken. Na een poosje worden de nodige formaliteiten gedaan en kan ik naar het 3-de loket. Hier zit de eigenlijke marechaussee, deze gaan over de inhoud van de auto. Weer moet ik al mijn papieren afgeven, alle deuren openen en dan begint hij een hoop stampei te maken

over de spullen die achterin liggen. Of we een vrachtbrief hiervan hebben, voor wie zijn al deze goederen en of dit allemaal wel waar is wat ik zeg? Ik pak mijn telefoon, bel Miroslav in Korolevo en vertel hem de geschiedenis, de man wordt steeds stiller en ziet dat hij dit gaat verliezen. Hij wilt de confrontatie en al het papierwerk wat dit geeft niet aangaan. We doen dit al meer dan 15 jaar zo, als we met een busje komen is er geen vrachtbrief. Hij kiest eieren voor zijn geld en gaat weer terug in zijn hokje, zet de stempels waar ze horen en geeft alles terug. 50 Meter verder wordt het briefje afgegeven en rijden we Oekraïne binnen. Ik bel Miroslav dat we er door zijn, zodat zij ook weten dat alles goed is gegaan en dat we er aankomen. Rond 21.00 uur komen we behoorlijk gaar van het rijden in Korolevo aan en worden hartelijk door de hele familie ontvangen. We praten en eten wat en rond 24.00 uur gaan we naar ons slaapadres: de familie Dorchynets. We besluiten om alleen ons wasgerei uit de auto te halen en gaan naar binnen. Eerst worden alle ramen open gezet om alles goed te luchten, de familie had besloten om het hele huis te renoveren en te schilderen. We stikten bijna van de verflucht. Leo ligt het snelst in bed en dan kom ik. Ik ga op het bed zitten en dan volgt een klap, ik ben door het bed gezakt. Ik stap uit, licht het matras op en zie dat de middelste plaat spaanplaat gebroken is, 10 mm. plaat houdt geen gewicht van 110 kg. Wat te doen. We kijken wat de tussenruimte is en komen op het lumineuze idee dat dit wel eens precies de dikte van mijn dichtgeritste koffer kan zijn. Zo gezegd, zo gedaan. Even later kan ik toch gewoon gaan slapen. Welterusten.

Vandaag gaan we eerst terug naar Miroslav om onze bus uit te laden. Een 10-tal dozen met kleding, even zoveel met speelgoed en knuffels, gereedschap, pannen en verbandmiddelen en spuiten. Alles wordt onder het afdak gezet. Een prachtige printer gaat meteen naar binnen. Gabriëlla zal alles samen met Tatyana uitsorteren op maat en verdelen in partijen, zodat wij het weg kunnen brengen en verdelen. Dit is een dankbaar werk om te doen. We horen ook dat Aaronbasze overleden is en zaterdagmorgen begraven zal worden, we besluiten dat de familie met ons mee kan rijden naar Agly.

Om 11.00 uur zal de begrafenis beginnen, het is ruim 1 uur rijden van Korolevo en onderweg moeten we nog bloemen kopen. ’s Middags gaan we ons eigen gang, eerst een beetje tot rust komen van de lange reis. De avond brengen we bij Miroslav door, die heeft altijd genoeg gespreksstof en onder het genot van een natje en een hapje is het weer snel laat. Wat voor bed zal er nu staan om te slapen. Rond 23.00 uur gaan we naar de familie Dorchynets om te gaan slapen, ze hebben nu een slaapbank ergens geregeld. Bij het zien ervan schieten we beide in de slappe lach. De bank is niet breder dan 1.30 mtr. en ik zeg tegen Leo dat ik veel van hem hou, maar om arm in arm in slaap te vallen. Beiden op ons rug gaat niet, dan is het bed te smal. Minimaal moet er 1 op zijn zij gaan liggen. De volgende dag zijn we heel vroeg wakker, we hebben geen oog dicht gedaan. Tijdens het ontbijt vertellen we dat dit ook niet kan, de familie zal er voor zorgen dat het veranderd. Ze willen ons niet kwijt. Rond 10.00 uur gaan we naar Miroslav en wachten tot iedereen gewassen en aangekleed is. Het gaat allemaal op zijn Oekraïens, tegen 12.00 uur zit eindelijk iedereen in de bus en kunnen we vertrekken. We moeten via Vinogradiv om nog bloemen voor de begrafenis te kopen, dit duurt weer een half uur. Het gaat

allemaal zonder stress, ze wachten wel met de begrafenis. Ruim een uur later komen we in Agly aan, zelfs dan zijn we nog niet de laatste. We mogen nog naar binnen om afscheid te nemen. Dan is het wachten tot de dominee begint met de dienst. Hij is blij verrast om ons te zien, wij kennen elkaar al een 20-tal jaren, in voor- en tegenspoed. Het is een ritueel dat de hele verdere middag in beslag zal nemen. Na de begrafenis op het kerkhof komen eerst de delvers terug, bij het hek van de tuin staat voor hen een teil met water klaar, waar ze hun handen kunnen wassen. Ze gaan het eerst aan tafel en krijgen een borrel, dan komen de anderen terug en gaan ook aan tafel. We zitten met zijn allen buiten aan lange tafels en er wordt eten opgediend met wijn en wodka. David, waar we onze spullen, die problemen aan de grens zouden geven hadden gebracht, komt ook nog even langs. Onze bus wordt extra vol geladen. Laat in de middag nemen we van iedereen afscheid en rijden naar Korolevo terug. Het was een indrukwekkende dag. We spreken af dat we morgen met het bezoeken van onze adoptiefkinderen gaan beginnen, Gabriëlla zal de kinderen van te voren opbellen, zodat de meesten thuis zijn als we langs komen. We zullen met de verre adressen beginnen. Dan gaan we slapen. Op ons slaapadres hadden ze hun best gedaan, we hadden een ander dubbel bed gekregen. Eindelijk kunnen we een normale nacht tegemoet gaan.
Welterusten.

Vandaag is het zaterdag, het is mooi weer en we hebben prima geslapen. Na het ontbijt gaan we op pad naar Miroslav. We drinken daar nog koffie en gaan op pad. Via Vinogradiv, Vylok, Tiszabokeny, rijden we naar Petervalva. Hier bezoeken we Janos en Dutchika die 6 maanden geleden hun oudste zoon begraven hebben. Hij was getrouwd en had 1 kind, deze hebben we bij hoge uitzondering nog financieel geadopteerd. Het kind met moeder waren ook aanwezig, zodat ik foto's kon maken voor onze website. Ook kreeg ik alle gegevens van vader, moeder en kind mee. Hier is 24 jaar geleden ons avontuur in Oekraïne begonnen. Er is hier een moderne, prachtige school gebouwd, waar nu 300 kinderen goed onderwijs krijgen. Wij hebben daar meer dan een steentje aan bij gedragen en kunnen er trots op zijn. Wanneer we afscheid nemen laten ze dit duidelijk blijken in een gebed. We gaan verder naar het volgende adres in Nevetlen, dit ligt op de grens met Roemenië. Daar aangekomen komen we er via de buren achter dat de broers Geletey niet thuis zijn, maar nog in Hongarije vertoeven, waar ze beiden leraar Engels zijn. Het geld waar ze recht op hebben voor hun zus zullen we bij Miroslav achter laten, zodat ze het daar kunnen ophalen. We moeten nu naar Chepa, naar de familie Birchak. Dit is ongeveer 15 km. Rijden, maar de weg is zo slecht dat je blij bent dat de wielen aan de auto blijven zitten. We komen dan ook geen auto's tegen,

zelfs voor Oekraïense begrippen en auto's is hij te slecht. Gelukkig is ook hier iedereen gezond, ik

geef haar dochter van 9 een mooie puzzel, waar ze blij mee is en na een bak koffie en de afgifte van het geld, gaan we verder. De familie Katuna, vrouw met 3 opgroeiende jongens is aan de beurt. We stoppen bij haar huisje en binnen no time staan de 3 jongens bij het hek om ons te begroeten. We gaan naar binnen en krijgen thee aangeboden. Het huisje is opgeruimd en schoon, de moeder werkt op een Duitse fabriek in de buurt, waar ze stoelverwarming in stoelen moet monteren. Ze is blij met dit werk, want de meesten hier zijn werkloos of hebben een baantje wat bijna niets oplevert. De jongens doen goed hun best op school en zijn vrolijk, ook hier laat ik puzzels achter. Bij het weg gaan worden we door iedereen vriendelijk uitgezwaaid. De dag is weer om en we gaan terug naar Korolevo. We hebben ondertussen toch wel honger gekregen, even later zitten we aan tafel bij Miroslav en wordt alles besproken. Morgen doen we de rest van de kinderen.

Vandaag is het mooi weer en alles ziet er vrolijker uit. Na het ontbijt wil Leo langs de Tisza gaan wandelen, dan kan ik nog even genieten van het zonnetje. Laat de boeren maar dorsen. Na een dik half uurtje komt hij terug en we besluiten om een lekker bakje koffie in het restaurantje in het centrum van Korolevo. Na 11.00 uur gaan we op weg naar Miroslav, kijken of hij al klaar is om met ons mee te gaan. Gelijk willen ze ons weer vol stoppen met eten, maar dit keer weigeren we. Miroslav zal alleen moeten eten en even later zijn we op pad. Op weg naar het eerste adres rijden we de moeder achterop, een klein, pittig vrouwtje, ze draagt de zorg over een tweeling (2 jongens van 18) en een meisje van 9. De jongens volgen een technische opleiding en het meisje zit nog op de lagere school. Het gaat goed met hun, we betalen en gaan verder. Zo gaat het nog 6 adressen door, het wordt een lange riedel om dat allemaal te beschrijven. Dan gaan we als laatste naar het huisje van de familie Balazsh, dit is een alleenstaande moeder met 3 kinderen. De vorige reis had haar 14 jarige zoon zich willen ophangen omdat hij door zijn 9 jaar oudere broer continu gepest werd. We vragen de moeder bij ons in de auto te stappen, we zien dat ze helemaal in het zwart gekleed is en vragen ernaar. 3 Weken geleden had ze haar oudste zoon moeten begraven, hij had zich gemeld als soldaat voor het leger en was door een sluipschutter in de Krim dood geschoten. Wij condoleren haar met het verlies en behalve dat ik haar de € 135,00 geef doe ik er € 20,00 extra bij om het leed wat te verzachten. Door de tranen heen vertelt ze dat het verder goed gaat met haar jongste zoon en ze bedankt ons. Ik heb medelijden met haar, ze moet alles alleen oplossen in deze sh..tsituatie. We zijn nu klaar met het bezoeken van de kinderen, behalve 1. Dit is Bogdana Furcha, maar die wil ik op het eind van de middag bezoeken. Met haar ouders heb ik nog een appeltje te schillen. Van Miroslav hebben wij gehoord dat er in het dorp roddels gaan over deze familie, dat ze geld wat voor Bogdana ingezameld zou zijn zouden gebruiken om er zelf beter van te worden. In Nederland had ik ook 2x een website voorbij zien komen waarop geld gevraagd was voor haar. Miroslav voelt zich hierover niet gemakkelijk en hoe moet je dat in het vat gieten? Bogdana zit er ook bij en zij weet van niets. Bogdana was een maand eerder naar Budapest geweest om een algehele controle te ondergaan, waaronder ook een EEG scan. De artsen daar hadden geconstateerd dat haar nierfunctie achteruit

was gegaan en vroegen naar duurdere medicijnen. Het medicijn wat ze nu van onze dokter ontvangt is precies hetzelfde van werking, maar zij denken dat een duurder medicijn ook beter moet zijn. Onze dokter heeft dan ook aangegeven dat hij geen € 1200,00 extra uit gaat geven voor dit andere medicijn. We rijden het spoor over en even later zitten we bij Bogdana in huis, ze is heel opgetogen wanneer ze ons ziet. Ze zit in het midden van de bank en Leo en ik moeten aan weerszijde komen zitten, dan kan ze contact met ons houden. Ze vragen ons of we iets willen eten, maar we bedanken hiervoor. Eerst vraag ik de ouders of er nog meer instanties hun helpen, met goederen of financieel.

Van de kerk wisten we het al. Dan vraag ik hun of ze het weten dat er met een foto en een verhaal over Bogdana geld wordt ingezameld voor hun kind en of ze hier van ook al eens geld hebben ontvangen? De moeder kijkt ons verwonderd aan, van hoe weten jullie dat en zegt dat ze ooit van die Stichting € 100,00 heeft gekregen. Wie controleert die website en zijn ze te vertrouwen vraag ik dan. Niet dat er 1 zijn zakken zit te vullen. Dan begin ik over de medicijnen die hun gevraagd hadden via een tussenpersoon in Budapest. Ik leg hun het hele verhaal uit en wanneer ze dit toch willen doorzetten dat dan onze hulp op houd. Ik vertel ook dat Bogdana minstens 2 à 3 liter vocht per dag moet drinken, bij die medicijnen. Aan de reactie van de anderen kan ik zien dat ze dat niet doet, maar ik vertel hun dat het moet om haar nieren goed te spoelen. Ik leg hun ook uit dat onze Stichting normaal gesproken ophoud met steun te geven als een kind 18 wordt en niet meer naar school gaat. Maar in dit speciaal geval, zo lang ik de medicijnen vanuit Nederland gesponsord krijg, onze steun door gaat. Nu klaren de gezichten weer op. Na een uur praten vinden we het welletjes en nemen afscheid van Bogdana, het gesprek wordt buiten voortgezet. Dit is niets voor kinderoren. Miroslav legt uit wat hij gehoord had vanuit het dorp, wat heel moeilijk voor hem is. Hij wil zich niet mengen in hun privéleven. De moeder neemt alles heel hoog op en loopt kwaad weg, maar vader en zoon horen alles aan. Ze vertellen dat ze het zo niet bedoeld hadden en dat er altijd kwade tongen in het dorp rondlopen die deze verhalen rond strooien. Wat je ook doet, het is nooit goed. We hebben alles gezegd en nemen afscheid in de hoop dat ze er wat van opgestoken hebben. Later heeft de moeder naar Miroslav gebeld om haar excuses aan te bieden. ’s Avonds na het eten bespreken we alles samen met Miroslav en geven hem het geld voor nog 2 families die we steunen, maar die door omstandigheden niet thuis waren. Bij het uitbetalen van de kinderen hebben we besloten om dit jaar voor de families met 1 kind € 10,00 extra te geven en bij een gezin met meerdere kinderen € 20,00. Hiervan kunnen ze dan wat extra’s doen met Kerst voor de kinderen. Dit is een speciaal moment in Oekraïne net als in Nederland. Het is al weer 23.00 uur als we naar ons slaapadres gaan. Trusten.

Het is maandagmorgen en we besluiten om na het ontbijt naar Vinogradiv te rijden, we hebben nog steeds dozen met verbandmiddelen en spuiten voor het ziekenhuis en handbogen, laarzen en speelgoed voor de zorgboerderij in de bus. Eerst gaan we naar het ziekenhuis, ik rijd de poort binnen en ga naar de afdeling die we jaren ondersteund hebben. Ik parkeer de auto pal voor de ingang en we gaan naar de eerste verdieping waar Dr. Blinda de scepter voert. We horen daar van het plaatsvervangend hoofd dat hij in Hongarije zit voor een conferentie, maar we kunnen onze spullen

in zijn kantoor zetten. Hij zal ze wel vinden als hij terug komt. Alles ziet er nu na de restauratie door een Hongaarse weldoener piekfijn uit. Alle vloeren en wanden zijn in het hele ziekenhuis opnieuw betegeld en onze geïnstalleerde keukens zijn weer terug gezet. Alle toiletgroepen zijn aangepakt en zien er degelijk en schoon uit. 15 Jaar geleden hebben wij de aanzet gegeven met vernieuwing van het dak, toiletten, bedden en keukens. Het enigste wat nog niet werkt is de lift. De patiënten moeten nog steeds door het trappenhuis vervoerd worden. Van de Oekraïense Regering hoef en kun je niets verwachten. Die zitten alleen maar belangrijk te zijn in Kiev. Vervolgens rijden we naar het adres waar Ildiko en Erik wonen, zij runnen de Zorgboerderij. Er is niemand aanwezig thuis, dus rijden we gelijk door naar de kinderboerderij. Het is druk momenteel met kinderen die paard moeten rijden. We wachten tot er tijd voor ons is. Ik heb van 2 bevlogen boogschutters uit Ellewoutsdijk (Hans Elst en Pieter Overbeke) spontaan 2 handbogen meegekregen en belooft dat ik deze op onze Zorgboerderij zou afgeven. Ik probeer ze in elkaar te zetten, maar de pees krijg ik er niet op. Ze hadden voor gedaan hoe dat moest, maar toen heb ik even niet goed opgelet. Gelukkig kan Erik dat. Ze vallen prima in de smaak en ze zijn er blij mee. Nu kunnen ze een competitie organiseren met in totaal 3 handbogen. Er wordt gevraagd of ik de volgende keer als ik kom wat extra pijlen mee te nemen. Er sneuvelt er nog al eens 1. Na een poosje houden we het voor gezien en vertrekken, we zullen ze later opnieuw opzoeken als er meer tijd is. We rijden terug naar het Hotel in de bergen en houden ons gemak. We genieten van de zon en een drankje. ’s Avonds gaan we nog even langs Warscha en Angelika, dit is een broer van Miroslav. Hij zit in de handel, hij koopt oude legertrucks op en verbouwt deze tot vrachtwagens. Hij heeft ook een schraper en een kraantje. Deze worden verhuurd als er werk voor is. Zo scharrelt hij zijn kostje bij elkaar. Hij wil net als zo vele Oekraïeners naar Duitsland of Nederland verhuizen om daar een toekomst op te bouwen en een eerlijk loon te verdienen. We drinken een borrel en worden voor morgenavond uitgenodigd om te komen eten. Dat is altijd een feest. We vertrekken weer naar Miroslav waar Gabriëlla en Tatyana een heerlijke pizza voor ons bakken en we geven door dat we morgenavond niet mee eten. Miroslav laat verschillende wijnen die hijzelf gemaakt heeft proeven, van hele jonge tot hele oude. Verder brengen wij de avond samen met hun gezin door. De dagen vliegen voorbij als je het naar je zin hebt. Morgenochtend slapen we uit. Welterusten.

Goede morgen allemaal. Vandaag besluit ik om na het ontbijt naar de kapster in Korolevo te gaan. Het is 1 van onze adoptiefkinderen geweest, is nu getrouwd en is een kapsalon begonnen. Zij is 1 van de 3 dochters van ons slaapadres. Leo besluit om een eind te gaan wandelen, zodat zijn spieren een beetje los komen. Hij zal later naar ons restaurantje komen op de markt. Als ik de kapsalon binnenkom is het gezellig druk, er werken 3 kapsters en er is ook een nagelstudio. Ik ga zitten en kijk toe, ze heeft me al gezien en begroet. Ze maakt haar klant af en komt naar me toe, ze is blij me te zien en ik kan gelijk gaan zitten. Ze spreekt maar een beetje Engels en ze kan dit alleen maar oefenen als wij er zijn. Na een kwartiertje is het gedaan met de pret en wil ik afrekenen, dit wordt faliekant geweigerd, dus geef ik haar een vette kus als dankjewel. Iedereen zie je denken, waarom doet hij dit?

Maar die kennen de voorgeschiedenis niet. Hierna rijd ik naar ons afgesproken restaurantje voor een bak verse koffie. Leo komt er even later ook bij. Het is altijd goed toeven hier, we zitten lekker buiten en je kunt vanaf hier de straat in de gaten houden. Je zit je hier nooit te vervelen en kan hier nog eens een rondje weg geven, voor 6 consumpties betaal je net € 3,00 . We besluiten om naar Nevetlen te rijden en Endrebasze en Margarite te bezoeken, zijn zij niet thuis dan kunnen we nog uitwijken naar Luba en Layos. Na een dik uur rijden komen we bij het huis van Endrebasze aan, Leo kijkt even of ze thuis zijn. Leo had nog een doos met verbandmiddelen verzameld voor de dochter des huizes. Zij werkt als doktersassistente in het dorp en is altijd blij dat we dit meenemen. Endrebasze is altijd blij als we komen, via facebook had ik hem dat al laten weten. We praten over van alles en nog wat en altijd in het Duits, vroeger is hij buschauffeur geweest en kwam nog al eens in Duitsland met volksdansgroepen. Ze zijn nu beide gepensioneerd. Ze werken nu nog een beetje in de groentetuin en passen op hun kleinkinderen. Het is sabbelen om rond te komen, ze krijgen beide een pensioentje van 30,00 dollar per maand en that's it. Je moet hier maar hopen dat je nooit iets gaat mankeren, want dan heb je een probleem. De prijs van gas en licht is hetzelfde als bij ons. Ze leven in hoofdzaak uit eigen tuin en als je geluk hebt hebben ze een varken of-en een koe. Eerst krijgen we koffie met gebak en later een kitschie vitamine. Dat is een eigengestookte borrel. (palinka) Bij mij houd dit met 1 borrel op, want ik ben chauffeur en hier geldt een zero tollerance. Dus officieel mag je geen druppel drinken. Rond 14.00 uur stappen we op en nemen afscheid, we krijgen nog een fles wijn mee voor onderweg. We gaan terug naar Miroslav, die werkt op zijn kantoortje, er moeten weer een hoop rekeningen de deur uit. Om 18.00 uur gaan we naar Warscha en Angelika. Ze wonen boven het bedrijf, 1 grote kamer, 1 grote slaapkamer, een klein bijkeukentje, een keuken en een badkamertje met douche en W.C. Hier gingen we soms met 10 man douchen, omdat we dat 20 jaar geleden nergens konden. Zij was altijd verpleegkundige in een psychiatrische inrichting voor kinderen tot 18 jaar en Warscha was meestal onderweg. Ze hebben 2 kinderen, Bodanka (hun dochter) is nu 23 jaar en woont en werkt in Lyviv. Ze is architect en fotomodel. Vitalika (hun zoon) is 11 jaar en zit nog op de lagere school. Hij brengt leven in de brouwerij. De tafel in de kamer is al gedekt en er zijn nog 2 mensen uitgenodigd om te komen eten. Het zijn Slaviko (de buurman) met zijn vrouw. Het zijn ook bekenden van ons. Eerst drinken we met zijn allen een borrel op het weerzien en dan wordt het eten op tafel gezet. Het is een feestmaal, een 3 sterren restaurant zou het niet kunnen verbeteren. Alle verhalen van vroeger worden weer opgehaald en het wordt weer als vanouds gezellig. Maar aan alles komt een eind en dus ook aan dit feestje, tegen 24.00 uur nemen we afscheid en gaan slapen.

Het is woensdagmorgen en ik heb een flinke droge strot, dus de koffie en de thee gaan er goed in. Echte honger hebben we nog niet na gisteravond. We doen het lekker rustig aan. Vandaag besluiten dat we nog naar Vinogradiv moeten om nog met Erik en Ildiko te spreken over het vervolg van onze hulp en waar ze nog behoefte aan hebben. Verder hangen we wat rond en gaan nog even naar het ziekenhuis om te kijken of dr. Blinda al terug is, maar helaas deze is nog steeds op studie in

Hongarije. Dus kan ik ook niet de gevraagde bonnetjes van de luiers en thermometers mee naar huis nemen. De hoofdzuster vraagt nog van wie de hulp af komt, dan wijs ik op de Zeeuwse vlag die nog steeds hangt op Blinda's kantoor. Dan gaan haar ogen blinken, er is kennelijk al veel over ons gesproken. We nemen hartelijk afscheid en vertrekken. We rijden naar ons hotel in de bergen om

een bak koffie en een biertje te drinken. Dit is 10 jaar geleden gebouwd en ziet er nu al uitgeleefd uit. Dat heb je hier, het wordt vlug en goedkoop gebouwd met plastic schroten en goedkoop hout. We moeten nu al uitkijken waar je loopt om bij de bar binnen te komen. De rotan stoelen moeten nodig vervangen worden, verkeerde investering geweest. Het is ondertussen weer al 14.00 uur geworden en we gaan op pad om Miroslav op te zoeken. Hij is nieuwsgierig wat we allemaal gedaan hebben en hoe het gisteren was bij zijn broer. We gaan aan tafel en krijgen een heerlijke warme maaltijd, na het eten besluiten we om naar Slava te gaan. Dit is diegene die afgelopen jaar 2 nieuwe kunstheupen via onze Stichting heeft ontvangen. Hij heeft de ziekte van Bechterev. Normaal gesproken hadden we hem al lang gesproken, maar via via hadden we gehoord dat het financieel niet goed met hun gaat. Vol verwachting klopt ons hart. Ze wonen in een huisje tussen de Roma's. Marina doet het hek open en we rijden het erf op. De tuin ligt er goed verzorgt bij en er staan veel bloemen. Ze heeft "groene vingers". Ze laat vol trots haar varken aan ons zien en haalt hem uit zijn hok. Die wordt helemaal gek en gaat achter de kippen aan. Die zijn gelijk een week van de leg af. Slava is binnen en ik geef hem een pakje Nederlandse shag met vloeitjes en Leo geeft Marina een doos met bloembollen. Ze zijn zo blij als een stel kleine kinderen, voor hun is het een eer dat we hen komen op zoeken. De fles zelfgemaakte likeur komt op tafel en dan horen we het nieuws dat alle uitkeringen in Oekraïne gehalveerd zijn. Dus in plaats van 50,- dollar is het nog geen30,- dollar per maand geworden. Met prijzen voor gas en licht net als bij ons. Ik denk hardop met Leo, hiervoor hebben we vorig geen nieuwe heupen laten zetten om ze deze winter dood te laten vriezen. Ze wilden hun huis verwarmen met een elektrisch kacheltje, net genoeg voor een kamer van 2x2. Ik overleg met Leo wat te doen. We besluiten om hun genoeg geld te geven om de gasrekening te kunnen betalen voor deze winter. Eerst € 12000,- in hem investeren om hem vervolgens dood te laten vriezen ist nicht im vrage. Ik ga naar de auto en wanneer Miroslav even buiten is om te plassen geef ik hem 1500,- UAH en zeg hem dat hij verder zijn mond moet houden. Hier nemen we er nog 1 op, wat een ellende krijgen deze mensen over zich en met hen nog 100000-den. Hier klagen de mensen al als ze een paar % in moeten leveren. Deze mensen hebben er niet voor gekozen om heel hun leven uitgeknepen te worden door het maken van allerlei wetten en regels. 's Avonds brengen we de avond bij de Gerhardt familie door,

morgen is het al weer de laatste dag dat we hier zijn.

Goede morgen allemaal. Na het ontbijt betaal ik onze gastvrouw € 100,- voor haar gastvrijheid, ze wil het weigeren, vanwege het bedincident. Dit is voor ons geen bezwaar, dus betalen we toch. Ook hier moeten gas en licht betaald worden. De rest van de dag brengen we relaxed door, morgen wordt het een zware dag, als we weer naar huis moeten. Miroslav vind dat ik een beetje stil ben. We gaan op tijd naar bed. Gelukkig is alle kleding en speelgoed verdeeld onder de mensen. Welterusten.

Vrijdagmorgen 7.00 uur staan we op en brengen onze bagage naar de auto. Hierna lever ik de sleutel in en nemen we afscheid van Tatyana, we krijgen nog een fles drank en een pot jam mee. Even later staan we bij de familie Gerhardt op de stoep voor het ontbijt en het traditionele gebed alvorens we afscheid nemen. Rond 9.00 uur nemen we afscheid en onze auto wordt vol geladen met potten, flessen en cadeautjes voor vrouw en kleinkinderen. We worden door de hele familie uitgezwaaid en krijgen nog een dikke knuffel van Miroslav. Net buiten Korolevo gooi ik de tank vol en gaan op weg naar de grens in Vylok. In 1 ½ uur zijn we door alle posten heen en rijden Hongarije in. We krijgen nog wel te horen dat al die flessen eigenlijk te veel is, maar moeten niets achter laten. ’s Avonds vallen we moe maar voldaan ons hotel binnen. Tot nu loopt alles op rolletjes. De volgende dag moeten we het grootste deel van de reis nog rijden, 1300 km. tot thuis. Gelukkig verloopt alles zonder ongelukken en ’s avonds om 22.00 uur kan Leo in Kwadendamme uitstappen en vervolgens rijd ik ook naar huis. Eerst Miroslav bellen dat we veilig en wel thuis zijn en vlug naar bed. Trusten.

Zaterdag om 9.00 uur staat Leo al weer voor de deur. De bus moet nog uitgeladen worden, van binnen schoongemaakt, afgetankt en door de wasstraat. Dan terug brengen naar Garage Arie de Kramer in Yerseke. Het was weer een mooi avontuur (geintje).